

SIN SVETOVIJ

Tin Ujević

S sto glasovi mi stotera grla
kličejo, grmijo mi s stoternih
globočin zavesti: ni me strla
v gluhem molku žalost malovernih.

In stotere vode so planile
s tal stoternih žive notranjosti
v sto in sto pesmih: niso me spustile
roke ujete boginje prostosti.

Duša, polna znamenj, vpije, išče,
širi se srce v vihnem vrenju;
kamor stopi noga čez grobišče,
Ur in pa Egipt budi k vstajenju.

Misli vro v vrtincih in spomini,
trepetam in čutim: ves valujem;
gledam se v tolmunovi gladini,
v svojem sarkofagu se vzdigujem.

Te dežele ozke me tiščijo,
vse prekratke so roke zgubljene;
suhe skorje v ustih mi grenijo,
tja v divjino, Luč, srce me žene.

Potapljač sredi neba vodovij,
glej, lovim si v mrežo rimske ceste,
mesca sin in sonca in svetovij,
in za stražo so mi zvezde zveste.

Konja! Jadra! kličejo roteče
vitezi, mornarji: mene, ki mu sluti
petje vil srce, le k sinjim nedrom vleče,
le: peruti! kličem: brž peruti!

Prevedel Božo Vodušek